

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: Povrv-87/2026-63

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zadru, po sutkinji Katarini Zdunić, na prijedlog sudske savjetnice Ive Begonja Vuković, u pravnoj stvari tužitelja HARBOUR s.r.o., Slovačka, Bratislava, Košická 52/A, OIB: 45950800103, kojeg zastupa punomoćnik Krunoslav Vukalović, odvjetnik u Varaždinu, protiv tuženika SPALATO SYSTEMS d.o.o., Zadar, Zrinsko- Frankopanska ulica 20C, OIB: 12802257764, kojeg zastupa punomoćnica Jelena Čačić, odvjetnica u Zadru, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene 28. kolovoza 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, te nakon objave presude 18. rujna 2026. javno je objavio i

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Silvine Grdović iz Zadra, Zrinsko Frankopanska 38, poslovni broj Ovr-72/2021 od 8. travnja 2021., u dijelu kojim se nalaže tuženiku SPALATO SYSTEMS d.o.o., Zadar, Zrinsko- Frankopanska ulica 20C, OIB: 12802257764, isplatiti tužitelju HARBOUR s.r.o., Slovačka, Bratislava, Košická 52/A, OIB: 45950800103, iznos od 49.478,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. siječnja 2020. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, te od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 8 postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za 8 postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 12.085,92 EUR, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev na naknadom daljnjeg parničnog troška u iznosu od 1.931,60 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u svojstvu ovrhovoditelja 10. ožujka 2022. podnio protiv tuženika javnom bilježniku Silvani Grdović iz Zadra prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave radi isplate iznosa od 49.478,00 EUR sa zateznim kamatama, a povodom kojega je javni bilježnik 8. travnja 2021. donio rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-72/202.

2. Protiv tog rješenja tuženik (tada u svojstvu ovršenika) pravovremeno je podnio prigovor kojim označeno rješenje pobija u cijelosti navodeći da je predmetna tražbina prestala prijebojem učinjenim 12. svibnja 2020. Pojašnjava da je poslovni odnos među parničnim strankama započeo sredinom 2019. kada je tužitelj za tuženika na gradilištu BMW Regensburg obavljao poslove industrijske montaže. Prilikom obavljanja poslova radnici tužitelja da su pričinili štetu tuženiku u iznosu od 63.298,06 EUR. Tužitelj da je tada priznao odgovornost za štetu te je dogovoreno da će tužitelj uložiti odštetni zahtjev prema svom osiguravatelju. Tuženik da je prethodno štetu morao u cijelosti podmiriti naručiteljima što je i učinio, a potom cijeli iznos, u skladu s dogovorom, naknadno prefakturirao tužitelju. Tužitelj da je u međuvremenu izdao tuženiku račun za predmetnu tražbinu koji se odnosi na usluge obavljene montaže pri čemu je odbio podmiriti račun na iznos od 63.298,06 EUR tuženiku te se daljnja komunikacija odvijala putem e-mailova. Tužitelju da je od strane osiguravajuće kuće odbijen zahtjev za štetu jer nije imao pokriven rizik za konkretnu štetu, a što da je mogući razlog zašto tužitelj nije podmirio račun koji se odnosi na učinjenu štetu. Budući je tužitelj imao tražbinu prema tuženiku, konkretno predmetnu, iz računa broj: 52-2019 od 9. prosinca 2019. te je ujedno i tuženik imao tražbinu prema tužitelju, temeljem neplaćenog računa u iznosu od 63.298,06 EUR, tuženik da je dana 12. svibnja 2020., sukladno odredbi čl. 195. i 196. Zakona o obveznim odnosima tužitelju izjavio prijeboj. Istom izjavom je navedeno da se međusobne tražbine stranaka i to tražbina tužitelja u iznosu od 49.478,00 EUR i tražbina tuženika u iznosu od 63.298,06 EUR, međusobno prebijaju. Ističe kako je tužitelju uputio izjavu o prijeboju, koju je tužitelj uredno zaprimio. Nakon izjave o prijeboju da je ostala nepodmirena razlika duga u iznosu od 13.820,06 EUR, koju tužitelj do danas nije podmirio tuženiku.

U prilog prednjih navoda tuženik je dostavio Izjavu o prijeboju, račun br. 3/01/191 u ovjerenom prijevodu, e-mail komunikaciju ostvarenu među strankama u ovjerenom prijevodu te je nastavno predložio izvesti dokaz stranačkim saslušanjem.

3. Javni bilježnik je predmet prosljedio ovom sudu koji je rješenjem poslovni broj Povrv-128/2021-3 od 21. veljače 2022. (koje rješenje je postalo pravomoćno), stavio izvan snage rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu u kojem je određena ovrha, ukinuo ovršne radnje te odredio da će se postupak u dijelu u kojem je naloženo plaćanje nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

4. Očitujući se na prigovorne navode tuženika tužitelj u nastavku postupka ističe kako tuženik ne osporava potraživanje tužitelja po utuženom računu već ističe kako bi predmetna tražbina prestala i to prijebojem od dana 12. svibnja 2020. Ovime je, po ocjeni tužitelja, njegovo potraživanje učinjeno nespornim od strane tuženika te ga temeljem odredbe čl. 221. st. 1. ZPP-a ne treba dokazivati. Međutim, daljnji navodi tuženika, da bi predmetno potraživanje prestalo uslijed prijeboja sa navodnim potraživanjem tuženika u cijelosti da su neosnovani i paušalni, obzirom da tuženik prema tužitelju nije imao niti ima nikakvu tražbinu te da tužitelj u predmetnom poslovnom odnosu nikada nije imao nikakvog dugovanja prema tuženiku. Predmetno da se posebno odnosi i na navodno potraživanje tuženika prema tužitelju s osnove

naknade štete u iznosu od 63.298,06 EUR koji iznos se navodi u prijebu 001/2020 od dana 12. svibnja 2020. (potpisanoj od strane tuženika) te R1 računu broj 3/01/191 od 10. prosinca 2019. koje isprave čak niti ne predstavljaju vjerodostojne isprave sukladno relevantnim pravnim i poreznim propisima Republike Hrvatske. Stoga da je razvidno kako Izjavom o prijebu 001/2020 od 12. svibnja 2020. nije mogao biti podmiren račun – potraživanje tužitelja koje je predmet ovog spora zbog toga što, u prvom redu, isprava kojom se isti prebija (račun R1 broj 3/01/191 od 10. prosinca 2019.) ne predstavlja vjerodostojnu ispravu na temelju koje bi bila moguća, dopustiva i naplativa tražbina koja se navodi u istoj, a u drugom redu, da se radi o nepostojećem i iskonstruiranom potraživanju za koje tužitelju nije nikada dostavljen niti jedan relevantan vizualni dokaz o načinu nastanka, opsegu te stvarnom iznosu štete. S tim u svezi pojašnjava da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji broj 001/2019 (Pogodba o poslovnom sodelovanju št. 001/2019) od 10. kolovoza 2019., a temeljem kojeg se tužitelj kao izvođač za tuženika kao naručitelja obvezao izvesti određene montažne radove na industrijskim strojevima na gradilištu BMW AG u Regensburg, Njemačka. Navedenim ugovorom tužitelj da se kao izvođač radova, a sukladno čl. 4., obvezao otkloniti štetu i pogreške koje bi nastale krivnjom izvođačevih radnika te naknaditi sveukupnu štetu nastalu uslijed navedenog. Tijekom mjeseca kolovoza 2019., a za vrijeme izvođenja radova po predmetnom Ugovoru, tužitelj da je od strane tuženika obaviješten kako su njegovi radnici navodno pogrešno izveli određene radove te tom prilikom uzrokovali prekid određenih strujnih vodova, odnosno da su počinili štetu na gradilištu. Tužitelj da u tom trenutku nije imao nikakvih konkretnih saznanja o mehanizmu i načinu nastanka štete, opsegu iste, pojedinostima koji su doveli do navodne štete (primjerice uslijed čijeg naloga su njegovi djelatnici demontirali određene vodove na gradilištu) ali je, a radi zaštite kako svojih prava i interesa, tako i prava i interesa tuženika kao svog poslovnog partnera, bez odlaganja prijavio navodni predmetni štetni događaj svojem osiguravatelju u Republici Slovačkoj. Naime, tužitelj da je radi osiguranja takvih događaja, odnosno događaja izazvanih od strane radnika tužitelja, a koji bi za posljedicu imali nastanak štete bilo tuženiku, bilo krajnjem naručitelju (dakle, trećim osobama) imao sklopljenu policu osiguranja od naknade štete. Odmah po prijavi nastanka navodnog šetnog događaja svom osiguravatelju, tužitelj da je od tuženika zatražio sve pojedinosti u svezi šetnog događaja, uključujući i svu potrebnu pisanu dokumentaciju (zapisnike o uviđaju, izjave osoba koje su svjedočile predmetnom događaju, izjave neposredno nadređenih osoba - ovlaštenih osoba tuženika kao naručitelja i dr.) te svu potrebnu fotodokumentaciju nastale štete, a kako bi konkretnu činjenicu nastanka predmetne štete odnosno činjenicu nastanka osiguranog slučaja (za kojeg je tužitelj posjedovao urednu i važeću policu osiguranja) mogao dokazati svojem osiguravatelju te konkretan zahtjev za isplatom osigurane svote (naknade štete) potkrijepiti predmetnim dokazima. Tuženik da je odugovlačio sa dostavom predmetne dokumentacije te je naposljetku dostavio jedino fotografije navodno popravljene štete, odnosno fotografije postrojenja iz kojih nije bilo uopće vidljivo da je na istima nastala bilo kakva šteta, odnosno na koji način je ista nastala, a što tužitelju naravno nije moglo poslužiti kao dokaz samog nastanka te obujma štete pred njegovim osiguravateljem. Tužitelj da se cijelo vrijeme pouzdao kako će mu tuženik, koji ga je i obavijestio o nastanku štete, dostaviti svu ili bar većinu potrebne dokumentacije s tim da sam tuženik ni u jednom trenutku nije izjavio niti dao tužitelju do znanja kako predmetno neće dostaviti. Tim više, e-mail-om od 9. prosinca 2019. tuženik je obavijestio tužitelja kako će mu dostaviti svu dokumentaciju potrebnu za potkrijepljivanje odšetnog zahtjeva prema osiguravajućem društvu. Radi ubrzanja cjelokupnog postupka tužitelj da je izrazio namjeru dolaska na gradilište glavnog

naručitelja, trgovačkog društva BMW AG, radi pokušaja pribave fotodokumentacije, međutim, istome nije bio dozvoljen ulazak u prostorije gdje je navodno nastala šteta dok je tužiteljevom djelatniku odbijeno izdavanje propusnice za ulazak i fotografiranje, pod izlikom kako se radi o poslovnim postrojenjima glavnog naručitelja koje predstavljaju poslovnu tajnu. Tek nakon više od 10 mjeseci od dana nastanka štetnog događaja tuženik da je obavijestio tužitelja kako ne posjeduje fotografije niti bilo kakvu drugu fotodokumentaciju štetnog događaja, odnosno nastale štete i neka se (tužitelj) sa svojim zahtjevom za fotografijama izravno obrati naručitelju odnosno BMW AG. Kako tužitelj nikako nije bio u mogućnosti pribaviti bilo kakve realne dokaze o navodno nastaloj šteti te opsegu iste, osiguravatelj da nije imao apsolutno nikakve dokumentirane podloge za prihvaćanjem odštetnog zahtjeva upućenog od strane tužitelja, a jedina dokumentacija koja je tužitelju od strane tuženika dostavljena kao navodni dokaz nastale štete (i navodne odgovornosti tužiteljevih radnika) jesu računi trećih dobavljača koji su navodno izdani radi poslova otklanjanja štete. Obzirom na priličnu „tajnovitost“ kako samog tuženika tako i svih ostalih trećih pravnih i fizičkih osoba koje su navodno sudjelovale u „otklanjanju štete“ te izostanak bilo kakvih relevantnih dokaza o nastanku štete tužitelj da izražava ozbiljnu sumnju u sam nastanak predmetne štete, kao i (a u slučaju da je ista stvarno nastala) opseg i obujam iste te smatra kako se u konkretnom slučaju ustvari radi o pokušaju tuženika (i njegovih poslovnih partnera) iskonstruiranom u svrhu izbjegavanja plaćanja tužiteljevih (nespornih) usluga.

Na prednje okolnosti u nastavku postupka predložio je izvesti dokaz stranačkim saslušanjem kao i saslušanjem u svojstvu svjedoka Antuna Mikolana te Dražena Mačečevića (djelatnike tužitelja).

5. Tuženik nastavno ističe kako potraživanje tuženika tužitelju nije bilo sporno sve do trenutka kada je njegov osiguravatelj odbio njegov odštetni zahtjev i to ne iz razloga što šteta nije nastala već što je utvrdio da je doista do štete došlo grubom nepažnjom radnika tužitelja, a što je prema uvjetima osiguranja isključivalo odgovornost osiguravatelja.

U prilog prednjih navoda dostavio je račun Kammax s.r.o. izdan ovdje tuženiku, račun Wied GmbH & Co. KG izdan Kammax s.r.o., ponudu broj 1900007N1 od 23. rujna 2019., račun broj 4017266 te prijavu promjene BMW Group uz povratnicu kojom dokazuje da je prednja dokumentacija uredno dostavljena tužitelju. Ukoliko tužitelj osporava da je tuženik doista platio iznos od 63.298,00 EUR predlaže izvesti i dokaz financijskim vještačenjem.

6. U nastavku postupka tužitelj dostavlja u ovjerenom prijevodu Ugovor o poslovnoj suradnji br. 001/2019, e-mail korespondenciju ostvarenu među strankama te opomenu tužitelja tuženiku od 20. siječnja 2020. Ističe kako tužitelj nikada nije priznao bilo kakvo potraživanje tuženika s osnove naknade štete niti bilo kakvu odgovornost za štetu, već je jedino svom osiguravatelju podnio zahtjev za naknadom štete, a sve osnovom šturih i nepotpunih informacija koje je primio od tuženika. Predmetno postupanje da se ni na koji način ne može smatrati priznanjem bilo kakve obveze prema tuženiku. Da je tužitelj osporio tuženikovo potraživanje sam tuženik da je učinio nesporim još u prigovoru protiv rješenja o ovrsi javnog bilježnika te putem punomoćnika na raspravi 9. veljače 2023., kao i kada mu je odmah po dospijeću računa koji je predmet ovog postupka dostavio opomenu zbog neplaćanja iz čega da je jasno vidljivo kako u konkretnom slučaju tuženikovo potraživanje po računu broj 3/01/191 od 10. prosinca 2019. nije smatrao vjerodostojnim ni osnovanim.

7. Tuženik ne spori da je tužitelj obavljao posao za tuženika sukladno Ugovoru o poslovnoj suradnji te da je za svoje usluge tužitelj tuženiku ispostavio dva računa.

Prvi račun od 19. rujna 2019. br. 49-2019 u iznosu od 71.824,00 EUR koji je tuženik tužitelju platio, te drugi (sporni) račun od 9. prosinca 2019. br. 52-2019 na iznos od 49.478,00 EUR koji je prebijen s potraživanjem tuženika prema tužitelju po računu br. 3/01/191 od 10. prosinca 2019. Tuženik da je u svom računu jasno naznačio da je račun izdan za obavljene usluge i to prema specifikaciji računa Kammax s.r.o. br. 2019-012 koji račun je sastavni dio i osnova za izdavanje računa tuženika br. 3/01/191 koji je tužitelju dostavljen poštom s povratnicom, zajedno s računom i specifikacijom društva Wied GmbH & Co. KG, br. 4017266. Naglašava kako je tužitelj prekidom kablova prilikom izvođenja naručenih radova uzrokovao prestanak rada dijela tvornice te je zbog opasnosti od obustave rada prijetila višemilijunska šteta zbog kašnjenja, a što da je izbjegnuto isključivo promptnom reakcijom tuženika i njegovih poslovnih partnera, koji su u najkraćem mogućem roku izvršili potrebne popravke i zamjenu oštećenih dijelova, te izbjegli zatvaranje cijele tvornice. Tuženik da je podmirio troškove s osnove izvršenih radova radi ponovne uspostave rada tvornice o čemu je dostavio dokaze tužitelju, a potom mu i izdao račun za usluge popravka oštećenih dijelova i vraćanja tvornice u funkciju, koje je dužan snositi tužitelj, koji je oštećenje i uzrokovao. S obzirom da je tuženik dao izjavu o prijeboju međusobnih tražbina, koje su obje istovrsne, dospjele i uzajamne, tražbine da su prebijene, a ostala je egzistirati jedino tražbina tuženika u iznosu od 13.820,00 EUR, koju je tužitelj dužan podmiriti tuženiku. Tuženik da je imao pravni interes što prije otkloniti nastale kvarove u proizvodnom pogonu te time spriječiti nastanak značajnije štete koja uključuje i izmaklu dobit za naručitelja radova jer je ugovorima o poslovnoj suradnji bio vezan kako s tužiteljem kao izvođačem tako i tvornicom u Regensburgu kao naručiteljem, te iz tih ugovora o poslovnoj suradnji proizlazi i njegova ugovorna odgovornost za ispunjenje ugovornih obveza. Angažiranje pravnih osoba za popravak električnih kablova i povratak tvornice u funkciju da je dogovoreno između tužitelja i tuženika, sve kako bi se kvar što prije otklonio, a šteta minimizirala. Nakon što je kvar otklonjen, tuženik da je podmirio tražbine pravnih osoba koje su obavljale popravak, a potom te iste troškove prefakturirao tužitelju čime je stekao pravo od tužitelja potraživati iznos tih troškova za izvršene usluge popravka. Tužitelj da je taj koji je imao neprikladno ugovorenu policu osiguranja od odgovornosti pa njegov odštetni zahtjev prema osiguranju nije uspio. Svaku stavku računa tuženik da je potkrijepio dokazima i specifikacijom, s čime je tužitelj bio upoznat pisanim putem preko e-mailova i preporučenom pošiljkom.

8. Tužitelj nastavno ističe kako tuženikov detaljan opis poslovanja sa njegovim ugovornim partnerima, posebno njegov odnos sa naručiteljem BMW AG, Herbert-Quandt-Allee, nije relevantan za predmet ovog spora jer tužitelj nije bio u nikakvom direktnom odnosu sa predmetnom pravnom osobom, a niti je pak istome u bilo kojem trenutku priznao bilo kakvu svoju odgovornost za štetu koja bi mu nastala. Kako tužitelj nikada nije priznao bilo kakvu odgovornost za štetu, niti je pak od tuženika naručio bilo kakvu uslugu otklanjanja takve štete tuženik da ne može teretiti tužitelja po Računu broj 3/01/191 od 10. prosinca 2019. koji ionako ne predstavlja niti ovršnu, a niti vjerodostojnu ispravu. Na ovaj način tuženik da želi ustvari "provući" regresni zahtjev prema tužitelju, da bi zatim kao potvrdu i podlogu navedenog kasnije dostavio i potvrdu o prijeboju tražbina s društvom Kammax s.r.o. koje "omaškom nisu priložene uz prethodne podneske".

9. Nakon provedenog postupka u kojem je izvršio uvid dokumentaciju priloženu spisu, saslušao zastupnika po zakonu tužitelja Andreja Ungera (zastupnica po zakonu tuženika Karmen Belšak Senčar nije pristupila na ročište na kojem je bilo određeno izvođenje dokaza stranačkim saslušanjem, niti je svoj izostanak opravdala, a na kojem ročištu je tuženik odustao od prijedloga za njenim saslušanjem) te proveo dokaz

financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Maji Kostijal koju je tijekom postupka i saslušao sud je donio presudu kojom je u toč. I. izreke održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika u dijelu kojim je naložio tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 49.478,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama, ukinuo je platni nalog u dijelu kojem naloženo tuženiku isplatiti iznos od 1.409,75 EUR na ime ovršnog troška (točka II.) te je tuženiku naložio naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 10.835,92 EUR (točka III.) dok je njegov zahtjev za naknadom troška u iznosu od 1.806,60 EUR odbijen kao neosnovan (točka IV.), a protiv koje je tuženik izjavio žalbu.

10. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev jer je u ovako provedenom postupku utvrdio da među strankama nije sporno da su sklopile Ugovor o poslovnoj suradnji broj 001/2019 od 10. kolovoza 2019., da je tužitelj kao izvođač izvodio radove elektro montaže na gradilištu BMW AG, Regensburg, Njemačka, da je tužitelj ispostavio dva računa tuženiku kao naručitelju, od kojih je prvi račun plaćen, a drugi predmet ovog postupka, da se tuženikova protutražbina odnosi na regresnu tražbinu, koju je tužitelj osporio pa je na tuženiku teret dokaza da je ima protutražbinu prema tužitelju te da su ispunjenje pretpostavke za prijeboj, da je tužitelj osporio da ga je tuženik obavijestio o šteti odnosno tko ju je počinio, o njenom opsegu odnosno visini, da mu nije bilo omogućeno pristupiti gradilištu kako bi utvrdio što se dogodilo, da mu na njegovo traženje tuženik nije dostavio potrebnu dokumentaciju, fotografije navodne štete već da mu je dostavio samo fotografije na kojima je navodna šteta popravljena kao i račune trećih osoba nastale u svezi otklanjanja štete s kojim se obratio svom osiguranju. Na temelju dostavljenih isprava kao i iskaza zastupnika po zakonu tužitelja sud je zaključio da tužitelj nije priznao odgovornost za štetni događaj niti da je s tuženikom ili trećima dogovarao otklanjanje štete ili da je od tuženika ili trećih osoba naručio otklanjanje štete. Nadalje, na temelju nalaza i mišljenja vještaka financijsko-knjigovodstvene struke sud je u bitnom utvrdio da je tuženik evidentirao u svojim poslovnim knjigama utuženi račun, ali da u odnosu na protutražbinu nije dostavio odgovarajuću dokumentaciju, dok se ona dostavljena ne može dovesti u vezu s tužiteljem, jer se spominje društvo Kammax, a ne tužitelj.

10.1. Svoj zaključak sud je obrazložio da je račun knjigovodstveni dokument temeljem kojeg se provodi knjiženje poslovnog događaja i sam po sebi, kao jednostrana isprava sastavljena po tuženiku (niti lanac istih) nije dovoljan za dokazivanje nastale štete u smislu da je šteta zaista i nastala i to u visini koji je u računu naveden, a posebno ne u dijelu tko je štetu pričinio, pri čemu nije odlučno što je tužitelj posljednji u lancu izdanih računa, a činjenica da je prijavio štetu svom osiguravatelju ne znači da je time priznao odgovornost za štetu i tuženikovu spornu protutražbinu. Budući da se radilo o velikom gradilištu na kojem je radilo više izvođača/podizvođača, da su tužitelji i tuženikovi zaposlenici zajedno izvodili iste poslove po nalogu tuženika, da ne postoje materijalni dokazi u vidu isprava i fotodokumentacije nastale štete, a da postojeća dokumentacija ne dokazuje da je šteta nastala (isključivo) radnjom zaposlenika tuženika sud je utvrdio da je tuženikov prigovor prijeboja neosnovan pri čemu je odbio tuženikove prijedloge za provođenjem dokaza saslušanjem svjedoka, jer je ocijenio da se radi o neadekvatnim dokaznim sredstvima, budući njihove iskaze, u nedostatku drugih dokaza (fotodokumentacije, isprava o poduzetim službenih radnjama i sl.) sud ne bi mogao provjeriti posljedično i izvesti drugačiji zaključak o osnovanosti tuženikovog prijeboja.

11. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske rješenjem poslovni broj PŽ-4624/2025-3 od 20. svibnja 2026. uvažio je tuženikovu žalbu, ukinuo presudu u

točkama I. i III. izreke i predmet u tom dijelu vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

11.1. U obrazloženju drugostupanjske odluke sud navodi da je počinjena bitna povreda odredba parničnog postupka iz čl. 354. st. 12. t. 11. ZPP-a, jer pobijana presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, budući da prvostupanjski sud nije dao valjane razloge zbog kojih je odbio tuženikov prijedlog za saslušanjem svjedoka predloženih radi utvrđivanja postojanja tuženikove sporne protutražbine odnosno nastanka štete za koju je (kako tvrdi tuženik) odgovoran tužitelj pa nije moguće ispitati pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da tuženikov prigovor prijebaja nije osnovan, a i činjenično stanje da je nepotpuno utvrđeno. Razlozi koje je sud naveo za odbijanje dokaznog prijedloga saslušanjem svjedoka da ne predstavljaju valjane razloge za njihovo odbijanje, pogotovo kada navodi da je na tuženiku teret dokaza da je imao protutražbinu prema tužitelju te da su ispunjene pretpostavke za prijebaj. Zaključak suda da postojeća dokumentacija ne dokazuje da je šteta nastala (isključivo) radnjom zaposlenika tužitelja da ne znači da se odlučne činjenice ne mogu dokazivati i drugim dokazima (konkretno saslušanjem svjedoka), a ne samo ispravama.

11.2. Prvostupanjski sud će, u ponovljenom postupku, stoga provesti novi prethodni postupak u kojem će odlučiti o prijedlozima za izvođenje dokaza u odnosu na spornu tuženikovu protutražbinu te nakon provedenog dokaznog postupka u kojem će utvrditi sve odlučne činjenice, imajući u vidu upute iz ovog rješenja donijeti novu, zakonitu i pravilnu odluku o tužbenom zahtjevu, koju će valjano obrazložiti.

12. Postupajući u skladu sa uputom drugostupanjskog suda sud je zakazao pripremno ročište na kojem je tužitelj ostao kod svih ranijih navoda predlažući nastavno izvesti dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu, zatim dokaz stranačkim saslušanjem kao i saslušanjem u svojstvu svjedoka Antona Mikolana i Dražena Mačevića zaposlenika tužitelja. Tuženik je također ustrajao pri ranijim navodima ustrajući da sud izvede dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu dok je odustao od ranijih prijedloga da se izvede dokaz stranačkim saslušanjem kao i saslušanjem svih ranije predloženih svjedoka i to: Matije Lazara, Gorana Petrovića, Petra Vukovića, Mateja Senčara, Ralpa Rüeckea i Nike Hramusa. U nastavku postupka ustrajao je kod provođenja dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem na okolnost je li tuženik platio iznos od 63.298,00 EUR.

12.1. Suglasnošću stranaka na istom ročištu sud je zaključio prethodni postupak, proveo glavnu raspravu te zaključio raspravljanje u ovoj pravnoj stvari.

13. Tužbeni zahtjev je osnovan.

14. Isplatu iznosa od 49.478,00 EUR potražuje tužitelj kao izvođač radova od tuženika kao naručitelja, na ime neplaćenog iznosa po računu broj 52-2019 od 9. prosinca 2019., dospelom 9. siječnja 2020., a izdanom temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji br. 001/2019 kojeg su stranke sklopile 10. kolovoza 2019.

15. Prije svega valja ukazati da se u konkretnom slučaju radi o sporu s međunarodnim elementom te da je sukladno izjavi stranaka mjerodavno pravo Republike Hrvatske.

16. Sukladno čl. 9. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23 i 69/26; dalje: ZOO) sudionik u obveznom odnosu dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje dok se prema čl. 590. ZOO-a ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao, kao što je izrada ili popravak neke stvari, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

Prema odredbi čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 – dalje: ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

17. U situaciji, kao što je to ova, kada tuženik tvrdi da je tužiteljeva tražbina prestala prijevodom s njegovom protutražbinom, a tužitelj je osporio postojanje protutražbine kao i prestanak njegove tražbine prijevodom sud ocjenjuje postojanje tuženikove protutražbine, a posljedično tome i istaknuti prigovor prijevoda u smislu čl. 195. i čl. 196. ZOO-a.

17.1. Sukladno iznesenom, tuženik je u ovom predmetu istaknuo građanskopravni prigovor prijevoda, i sud je bio dužan ispitati je li tužiteljevo potraživanje doista prestalo prijevodom. Teret dokaza da je došlo do građanskopravnog prijevoda je bio na tuženiku. Tuženik na prednje okolnosti nije imao novih dokaznih prijedloga dok je odustao od saslušanja svjedoka koji su prema njegovim ranijim dokaznim prijedlozima trebali potvrditi odlučne činjenice u pogledu nastanka i uzroka štete. Tuženik je ustrajao samo kod izvođenja dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem i to na okolnost je li tuženik platio iznos od 63.298,06 EUR. Međutim, ova činjenica nije sporna, jer je prethodno provedenim vještačenjem utvrđeno da je ovaj iznos tuženik platio i to društvu Kammax s.r.o. dijelom prijevodom (iznosa od 35.000,00 EUR), a dijelom i uplatom tuženika na račun tog društva (28.298,06 EUR). Inače direktor ovog društva je Matej Senčar od čijeg saslušanja kao i direktorice tuženika Karmen Belšak Senčar je tuženik odustao. Činjenica da je tuženik platio iznos od 63.298,06 EUR, sama za sebe nije odlučna, a budući tuženik nije u smislu citiranih pravila o teretu dokazivanja dokazao druge nužne pretpostavke svoje tražbine, valjalo je tuženikov prigovor ocijeniti neosnovanim te kraj nesporne činjenice da je tužitelj izveo radove iz utuženog računa, koji tuženik nije podmirio primjenom naprijed navedenih materijalnih odredbi ZOO-a održati na snazi platni nalog sadržan u predmetnom rješenju o ovrsi (sukladno čl. 451. st. 3. ZPP-a), u dijelu kojim je tuženiku naloženo tužitelju platiti iznos od 49.478,00 EUR kao iznos dugovane glavnice. Platni nalog je održan na snazi i u dijelu kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju i zatezne kamate. Odluka o kamatama donesena je sukladno odredbama čl. 29. ZOO-a, po višoj stopi, kako je i zatraženo.

18. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbama čl. 155. u vezi sa čl. 154. st. 1. ZPP-a, pa je tužitelju obzirom na vrijednost predmeta spora te obzirom na uspjeh u parnici trebalo priznati trošak zastupanja po punomoćniku – odvjetniku i to: trošak sastava prijedloga za ovrhu, sukladno Tbr. 11. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23; dalje: Tarifa), trošak sastava četiri obrazložena podneska (od 23. siječnja 2023., 22. veljače 2023., 17. ožujka 2023. i 22. siječnja 2024.), sukladno Tbr. 8. toč. 1. Tarife, za zastupanje na ročištima održanima 9. veljače 2023., 23. ožujka 2023., 29. rujna 2025. i 28. kolovoza 2026., sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife; za svaku radnju u visini od po 500 bodova (vrijednost boda sukladno Tbr. 54. Tarife iznosi 2,00 EUR) što uvećano za PDV od 25%, sukladno Tbr. 46. Tarife iznosi 10.000,00 EUR, na koji iznos valja nadodati trošak javnobilježničke nagrade u iznosu od 565,30 EUR, sukladno čl. 5. Pravilnika o naknadi i nagradi javnih bilježnika u ovršnom postupku ("Narodne novine" br. 9/21) kao i trošak na ime sudske pristojbe na presudu u iznosu od 270,62 EUR, sukladno čl. 7. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18, 51/23) i Tbr. 2. st. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23), što sveukupno iznosi 12.085,92 EUR.

19. Sud je odbio zahtjev tužitelja za naknadom troška u preostalom dijelu koji se odnosi na sastav podnesaka od 9. rujna 2021., 25. studenog 2022., 8. svibnja 2024., 12. prosinca 2024. i 21. ožujka 2025., zatim za pristup na ročišta za objavu presude, obzirom ovaj trošak nije potreban u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, kao i za razliku troška na ime pristojbe za presudu te troška na ime pristojbe za tužbu obzirom tužitelj ovaj trošak nije niti imao. Dakle, tužitelj je odbijen sa preostalim zahtjevom u iznosu od 1.931,60 EUR.

U Zadru 18. rujna 2026.

Sudska savjetnica
Iva Begonja Vuković

Sutkinja
Katarina Zdunić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove odluke dopuštena je žalba.

Stranci koja je pristupila na ročište za objavu, rok za žalbu teče od dana tog ročišta; stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu je uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana tog ročišta dok stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu nije uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana dostave pisanog opravka presude.

Rok za žalbu je 15 dana. Žalba se dostavlja u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke u postupku ovom sudu za Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku,
- tuženiku po punomoćnici,
- u spis.

Broj zapisa: **9-3088d-5a240**

Kontrolni broj: **028b9-7d855-7497f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KATARINA ZDUNIĆ, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.